

«Το λάτρεψα το άτιμο!» JENNY McLAUGHLAN
για την ΜΑΧΙΤΗ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ

Η ΜΠΕΘΑΝΥ και το ΤΕΡΑΣ

ΒΙΒΛΙΟ 4

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ:
Μαριέλ Φέλλαθ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
Άγγελος Άγγελίδης
Μαρία Άγγελίδου

ΤΖΑΚ ΜΕΓΚΙΤ-ΦΙΛΛΙΠΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Η
ΜΠΕΘΑΝΥ
και το
ΤΕΡΑΣ

Το παιδί του τέρατος

Στον συγκλονιστικά τερατώδη πατέρα μου, Μάθιου Φίλλιπς.
Σ' ευχαριστώ που δεν έμοιαζες στο παραμικρό
με τους γονείς της Μπέθανν.
J.M.P.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισιμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας
Τζακ Μέγκιτ-Φίλλιπς, *Το παιδί του τέρατος (Η Μπέθανν και το τέρας, διβλίο 4)*
Jack Meggitt-Phillips, *The Beast and the Bethany – Child of the beast*
Εικονογράφηση: Ιζαμπέλ Φόλλαθ
Μετάφραση: Άγγελος Αγγελίδης, Μαρία Αγγελίδου
Υπεύθυνη έκδοσης: Υδόνη Καρούδη
Επιμέλεια – Διορθώσεις: Αντωνία Κίεσσοπούλου
Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης
Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)
Copyright © για το κείμενο Jack Meggitt-Phillips 2023
Copyright © για την εικονογράφηση Isabelle Follath 2023
Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Farshore,
now HarperCollinsPublishers Ltd, The News Building, 1 London Bridge St,
London, SE1 9GF, Μεγάλη Βρετανία, 2023
Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,
Μάιος 2024
KET E958 ΚΕΠ /24 ISBN 978-918-07-0624-6

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Τζακ Μέγκιτ-Φίλλιπς
Η
ΜΠΕΘΑΝΝ
και το
ΤΕΡΑΣ
Το παιδί του τέρατος

Εικονογράφηση: Ιζαμπέλ Φόλλαθ
Μετάφραση: Άγγελος Αγγελίδης – Μαρία Αγγελίδου

Το Εκπαιδευμένο Τέρας

Η σοφίτα του τέρατος ήταν κάποτε το πιο επικίνδυνο δωμάτιο σ' ολόκληρο το σύμπαν. Ήταν πιο δολοφονικό κι απ' το στρατηγείο του Άρη, του θεού του πολέμου· φιλοξενούσε περισσότερα πτώματα κι απ' το Νεκροταφείο των Αστεριών που έχουν Σβήσει και είχε μια μυρωδιά μούχλας χειρότερη κι απ' το λαγούμι της Αρκούδας του Γκρίμσμπυ. Τώρα όμως η ίδια αυτή σοφίτα είχε μετατραπεί σε αίθουσα διδασκαλίας.

Μετά από αιώνες δολοπλοκιών, λουκούλλειων γευμάτων και γενικώς της πιο ελεεινής σαλιάρικης συμπεριφοράς στο σύμπαν, το τέρας είχε επιτέλους αποφασίσει να χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις του για καλό σκοπό. Δυστυχώς, αυτό δεν ήταν τόσο απλό όσο περιέμενε το τέρας.

«Ας κάνουμε άλλη μία δοκιμή» είπε ο νεαρός 512 χρόνων Εμπενίξερ Τουίξερ. Ο Εμπενίξερ κάποτε έφερε πεντανόστιμα, φωνακλάδικα γεύματα στη σοφίτα του

τέρατος, τώρα πια όμως έφερε κουραστικά μαθήματα. «Το να τρως ανθρώπους είναι...;»

«Νοστιμότατο!» είπε το τέρας.

«Όχι!» είπε ο Εμπενίξερ.

«Διασκεδαστικό;» είπε το τέρας.

«Νον!» είπε ο Εμπενίξερ. Είχε μάθει τη λέξη «ΟΧΙ» σε πολλές διαφορετικές γλώσσες, ελπίζοντας πως κάπως θα το έκανε λιανά στο τέρας.

«Τραγανό;» είπε το τέρας.

«Νιετ!» είπε ο Εμπενίξερ.

«Εθιστικό;» είπε το τέρας.

«Νάιν, νάιν, νάιν!» είπε ο Εμπενίξερ. «Το να τρως ανθρώπους είναι κακό».

«Α ναι, φυσικά». Το τέρας ένιωθε ότι κάτι είχε καταφέρει. «Το να τρως ανθρώπους είναι κακό για το στομάχι. Τα νεφρά τους μου προκαλούν φρικτά αέρια».

Το συνήθως ατσαλάκωτο πρόσωπο του Εμπενίξερ είχε ζαρώσει απ' τον εκνευρισμό. Ένιωθε να του λείπει η άλλη δασκάλα του τέρατος, η Μπέθανυ.

«Το να τρως ανθρώπους δεν είναι κακό επειδή βαρυστομαχιάζεις. Είναι κακό γιατί απλούστατα είναι λάθος!» είπε. «Όλα αυτά τα πλάσματα που έφαγες... όλα αυτά τα καημένα, δύστυχα πλάσματα που σου έφερνα για φαγητό στη σοφίτα σου... είναι όλα λάθος. Μα δεν το καταλαβαίνεις;»

«Μα πεινούσα!» είπε το τέρας. «Άσε που όποιος ήταν τόσο χαζός ώστε να έρθει στη σοφίτα μου του άξιζε να φαγωθεί».

Ο Εμπενίξερ έβγαλε ένα πουπουλένιο φτερό απ' το παλτό του και πήγε ως τον φορητό πίνακα που βρισκόταν παραδίπλα. Έγραψε με κεφαλαία γράμματα «ΚΑΝΕΝΟΣ ΔΕΝ ΤΟΥ ΑΕΙΖΕΙ ΝΑ ΦΑΓΩΘΕΙ» και το υπογράμμισε.

Στον ίδιο πίνακα, αυτός κι η Μπέθανυ είχαν γράψει προτάσεις του είδους «ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΛΙΩΝΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΝ ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΙΣ ΣΕ ΛΙΜΝΟΥΛΑ» «ΣΤΑΜΑΤΑ ΝΑ ΞΕΡΝΑΣ ΣΦΥΡΙΑ» και «ΤΑ ΚΑΝΙΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΡΕΚΤΙΚΑ».

«Θα πρέπει να προσπαθήσεις πολύ περισσότερο» είπε ο Εμπενίξερ.

«Μα δεν έχω τσιμπήσει ούτε ένα μυρμηγκάκι εδώ και μήνες!» είπε το τέρας. «Έχεις ιδέα πόσο δύσκολο ήταν για μένα; Εγώ γεννήθηκα για να μασαμπουκώω και να σπέρνω το χάος και την καταστροφή!»

Εκείνη τη στιγμή, λες κι ήθελε να δείξει πόσο δύσκολο ήταν να τρέφεται με πράγματα που δεν είχαν σφυγμό, η κοιλιά του τέρατος έβγαλε έναν θόρυβο που ήταν κάτι ανάμεσα σε αλύχτισμα λύκου και σε μαχαίρι που στριγγλίζει πάνω σ' έναν μαυροπίνακα.

Ο Εμπενίξερ έφερε απ' το χολ έναν ασημένιο χαρτοφύλακα διακοσμημένο με τα αρχικά της Δ.ΑΝ.Α.Υ. Ήταν δώρο από μια μυστική οργάνωση που είχε προσφέρει στον Εμπενίξερ και στην Μπέθανυ διάφορα μαραφέτια που θα τους βοηθούσαν στην προσπάθειά τους να επαναφέρουν το τέρας στον ίσιο δρόμο.

Ο χαρτοφύλακας περιείχε πράγματα όπως: γυαλιά

ειδικά φτιαγμένα για τρία μάτια, με ακτίνες Χ σχεδιασμένες να κάνουν το τέρας να βλέπει την εσωτερική καλοσύνη του κόσμου· αντιβαρυτικές γαλότσες με ροδάκια για να επιτρέπουν στο τέρας να περιφέρεται στη γειτονιά· και ένα μικρό κυκλικό κουμπί το οποίο, σε περίπτωση που το τέρας επέστρεφε στις παλιές φρικιαστικές του συνήθειες, θα καλούσε στο πιτς φιτίλι έναν μικρό στρατό από μυστικούς πράκτορες.

Ο Εμπενίξερ έβαλε το κουμπί της Δ.ΑΝ.Α.Υ. στην τσέπη του παλτού του και έβγαλε απ' τον χαρτοφύλακα ένα μικρό κόκκινο κουτί με χάπια. Το κάθε χαπάκι ήταν σχεδιασμένο για να κρατά το τέρας χορτάτο για μήνες, αλλά εκείνο έτρωγε κάμποσα χάπια τη μέρα και παρ' όλα αυτά συνέχιζε να πεινάει.

«Αυτό θα κάνει την κοιλιά σου να σωπάσει» είπε ο Εμπενίξερ βάζοντας ένα χαπάκι πάνω σ' ένα κουτάλι. «Φέρσου σαν καλό τερατάκι και άνοιξε το στόμα σου».

Το τέρας τον κοίταξε με βλέμμα μιζέριας και περιφρόνησης. Το βλέμμα περιφρόνησης έγινε βλέμμα οργής μόλις ο Εμπενίξερ προσπάθησε να κάνει το τέρας ν' ανοίξει το στόμα του αρχίζοντας να του λέει *τσαφ τσουφ*.

«Δεν είμαι κανένα μυξιάρικο που τα κάνει πάνω του» πήγε να πει το τέρας. «Δεν πιάνουν σε μένα αυ...»

Δυστυχώς, μόλις το τέρας άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει, έδωσε στον Εμπενίξερ την ευκαιρία να του χώσει μέσα το χάπι, με το κουτάλι και με τα όλα του. Το τέρας αηδίασε απ' την άνοστη γεύση, που δεν είχε ούτε ένα ουρλιαχτό μέσα της.

«Τι λες να δοκιμάσουμε κάτι άλλο;» είπε ο Εμπενίξερ επιστρέφοντας στο φτερό και τον φορητό πίνακα. «Ας σκεφτούμε τι θα σε έβαζε η Μπέθανυ να κάνεις».

«*Νον, νιετ, ΝΑΪΝ, ΝΑΪΝ, ΝΑΪΝ!*» βρυχήθηκε το τέρας. «Μπορούμε να με κάνουμε καλό τερατάκι χωρίς τη βοήθεια αυτού του μυξιάρικου παλιόπαιδου!»

«Η Μπέθανυ δεν είναι παλιόπαιδο. Και είναι μυξιάρα μόνο μια στο τόσο. Αν θες στ' αλήθεια να γίνεις καλύτερο τερατάκι, καλά θα κάνεις να την ακούς» είπε ο Εμπενίξερ. Αναστέναξε. «Τέλος πάντων, ας μιλήσουμε τότε για σφάλματα».

«Τι είναι τα σφάλματα; Κάποιο σπάνιο και πεντανόστιμο είδος σκαντζόχοιρου;» ρώτησε το τέρας.

«Ξέρεις πολύ καλά τι είναι τα σφάλματα, και πάω στοίχημα ότι έχεις κάνει πολλά για τα οποία μετανιώνεις» είπε ο Εμπενίξερ. «Αν βάλεις κάτω τα πράγματα που εύχεσαι να μην είχες κάνει, μπορεί να ξεχωρίσεις ευκολότερα το σωστό απ' το λάθος. Είναι λίγο σαν τις γραβάτες. Μερικές φορές πρέπει να τις φορέσεις με τα λάθος ρούχα για να καταλάβεις σε ποια ρούχα θα πήγαιναν τέλεια».

«Μετανιώνω... που δεν έφαγα κι άλλα ντόντο όσο ακόμα δεν είχαν εξαφανιστεί και χοροπηδούσαν στον πλανήτη» είπε το τέρας.

Ο Εμπενίξερ αρνήθηκε να γράψει «ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΦΑΓΑ ΚΙ ΑΛΛΑ ΝΤΟΝΤΟ» στον φορητό πίνακα. Το τέρας αναστέναξε μ' έναν βρομερό στεναγμό που μύριζε βραστό λάχανο.

«Μετανιώνω... που πέρασα τόσον καιρό στο κλουβί με τις ακτίνες λέιζερ της Δ.ΑΝ.Α.Υ.»

«Πολύ καλύτερα» είπε ο Εμπενίξερ. Δεν έγγραψε βέβαια «ΚΛΟΥΒΙ ΜΕ ΑΚΤΙΝΕΣ ΛΕΙΖΕΡ» στον πίνακα. «Αλλά αυτό για το οποίο θα έπρεπε πραγματικά να μετανιώνεις είναι οι πράξεις για τις οποίες βρέθηκες μέσα στο κλουβί με τις ακτίνες».

Το τέρας δρυνήθηκε εκνευρισμένο και ξέρασε ένα σφυρί προς τον φορητό πίνακα. Ήταν έτοιμο να πει στον Εμπενίξερ να πάρει όλα αυτά που του έλεγε για τα σφάλματά του και να τα βάλει στον ωραίο του πισινού-λη, αλλά εκείνη τη στιγμή άκουσαν κι οι δυο τους έναν θόρυβο να έρχεται από αρκετούς ορόφους παρακάτω.

«Οχ, όχι» δόγκηξε το τέρας.

«Ω, ναι!» τσίριξε ταυτόχρονα ο Εμπενίξερ.

Η Μπέθανυ όρμησε με δύναμη στη σοφίτα. Τα χέρια της ήταν γεμάτα τσάντες και είχε ένα βλέμμα τόσο σουβλερό, που θα τρυπούσε κι αλεξίπτωτο.

«Όλα καλά, ασχημομούρη;» είπε στον Εμπενίξερ και μετά έστρεψε την προσοχή της στο τέρας. «Ει, μποχόστομε!»

«Μετανιώνω... που δεν την έφαγα όταν είχα την ευκαιρία» είπε το τέρας.

«Ναι, εντάξει, κι εγώ μετανιώνω που δε σε τρομπέτιασα μέχρι θανάτου» είπε η Μπέθανυ. «Πώς πάει;»

«Φανταστικά!» είπε το τέρας.

«Φρικιαστικά!» είπε ο Εμπενίξερ. «Πάλι καλά που ήρθες».

«Σόρι, αλλά δεν έχω χρόνο να σας δοθηθώ. Πρέπει να βρω τα τέλεια ρούχα για να είμαι στιλάτη όταν θα πάω να δω τον *Επιθεωρητή Χελώνα*» είπε η Μπέθανυ. «Έβαλες τον μποχόστομο να σκεφτεί τα σφάλματά του; Α, τον έβαλες να ξεράσει κι άλλους επιδέσμους για το νοσοκομείο παιδών;»

Το τέρας εξοργίστηκε μόλις κατάλαβε ότι τον είχαν ξεγελάσει και είχε συμμετάσχει σ' ένα απ' τα μαθήματα που σχεδίασε η Μπέθανυ. Ο Εμπενίξερ όμως είχε στρέψει την προσοχή του στις τσάντες που κρατούσε η Μπέθανυ και δεν το πήρε χαμπάρι. Όταν η Μπέθανυ πήγαινε για ψώνια, συνήθως επέστρεφε με κόμικς, καταπέλτες ή κλανιέρες. Σήμερα όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά.

«Μπέθανυ, πήγες να ψωνίσεις ρούχα;» τη ρώτησε λιγούλακι θιγμένος. «Γιατί δε με κάλεσες; ΛΑΤΡΕΥΩ να ψωνίζω ρούχα».

Η Μπέθανυ κοκκίνισε και προσπάθησε να κρύψει τις τσάντες που κρατούσε. Το μόνο που κατάφερε όμως ήταν να αδειάσει κατά λάθος το περιεχόμενό τους στο πάτωμα.

«*Φορέματα* είναι αυτά;» Ο Εμπενίξερ έτρεξε αμέσως να δει αν η Μπέθανυ είχε πυρετό, αλλά συνειδητοποίησε ότι δεν το είχε ξανακάνει ποτέ και δεν ήξερε πώς. Έχωσε δύο δάχτυλα στην μύτη της. «Τα ρουθούνια σου φαίνονται ιδρωμένα. Πολύ, πολύ ιδρωμένα. Είναι φυσιολογικό αυτό;»

«Θα εξηγούσε τη μυρωδιά πάντως» είπε το τέρας.

«ΔΕΝ είμαι ιδρωμένη» είπε η Μπέθανυ, παραχώνοντας τα πεσμένα φορέματα μέσα στις τσάντες. «Μόνο όσοι είναι αγχωμένοι ιδρώνουν, κι εγώ δεν είμαι αγχωμένη!»

«ΕΙΝΑΙ αγχωμένη» είπε το τέρας απολαμβάνοντάς το. Έσυρε τις γλώσσες του πιο βαθιά στο δωμάτιο. «Γεύομαι άρωμα απόγνωσης και έντονης δυσφορίας. Για πρώτη φορά στη ζωή της... Όχι, είναι αδύνατον... ΝΑΙ, κι όμως... η Μπέθανυ θέλει να εντυπωσιάσει κάποιον!»

«Μα ποιον θα μπορούσε να θέλει να εντυπωσιάσει η Μπέθανυ;» ρώτησε ο Εμπενίζερ. «Για μια στιγμή, είπες ότι θα πήγαινες να δεις ταινία; Ω Θεούλη μου – είναι απόψε, σωστά; Απόψε είναι το πρώτο σου ραντεβού με τον Τζέφρυ!»

«ΔΕΝ είναι ραντεβού!» είπε η Μπέθανυ. «Είναι απλά δύο άνθρωποι που θα δουν μαζί μια ταινία τρώγοντας ποπ κορν και ίσως φορώντας τα καλά τους».

«Εμένα μου ακούγεται σαν ραντεβού» είπε ο Εμπενίζερ.

Το τέρας έκανε μια γκριμάτσα. «Εμένα μου ακούγεται σαν κάτι που θα με κάνει να ξεράσω».

Η Μπέθανυ έσφιξε τις γροθιές της και κατέδηκε με ποδοβολητά κάτω για να δοκιμάσει τα ρούχα που αγόρασε.

«Αν χρειαστείς βοήθεια, πες μου!» φώναξε ο Εμπενίζερ. «Η μαμά Τουίζερ με έβαζε συνεχώς να της κουμπώνω τα φορέματα».

«ΔΕ χρειάζομαι καμία βοήθεια. Ένα φόρεμα είναι –

πόσο δύσκολο μπορεί να είναι;» του απάντησε η Μπέθανυ.

Για μια στιγμή επικράτησε ησυχία.

«ΒΟΗΘΕΙΑ! ΒΟΗΘΕΙΑΑΑΑ!»

Ο Εμπενίζερ έτρεξε κάτω. Η Μπέθανυ έμοιαζε περισσότερο σαν να δέχεται επίθεση απ' το φόρεμα παρά σαν να το φοράει. Τα μανίκια είχαν πιαστεί γύρω απ' τον λαιμό της, σχεδόν στραγγαλίζοντάς την.

«Είναι χειρότερα απ' ό,τι περίμενα» είπε ο Εμπενίζερ έντρομος.

«Απλά δγάλ' το από πάνω μου» μούγκρισε η Μπέθανυ.

Ο Εμπενίζερ έστριψε με μαεστρία το φόρεμα φέροντάς το στη σωστή του θέση.

«Με κάποιον τρόπο δείχνεις ακόμα χειρότερη» είπε ο Εμπενίξερ κουνώντας το κεφάλι του.

Η Μπέθανυ συνοφρυώθηκε και δοκίμασε ένα άλλο φόρεμα.

«Εξίσου χάλια» είπε ο Εμπενίξερ. «Είναι ξεκάθαρο πως η πωλήτρια σε μισούσε. ΕΠΟΜΕΝΟ!»

Το κατσούφιασμα της Μπέθανυ έγινε ακόμα πιο έντονο καθώς άκουγε τον Εμπενίξερ να φωνάζει «ΕΠΟΜΕΝΟ!» με όλο και πιο υστερική ένταση. Είχαν αδειάσει τρεις τσάντες, ώσπου επιτέλους η Μπέθανυ φόρεσε ένα φόρεμα που άρεσε στον Εμπενίξερ. Ήταν ένα τρικουάζ, ριγέ φόρεμα που έμοιαζε με μια κομψή εκδοχή των πουλόδερ που φορούσε συνήθως η Μπέθανυ.

«Ω Θεέ μου» μουρμούρισε ο Εμπενίξερ. Είχε δει πολλά αξιοσημείωτα πράγματα στη μακρά, ατέλειωτη ζωή του, αλλά αυτό ήταν το πιο συγκινητικό απ' όλα. «Μπέθανυ, φαίνεσαι...»

«ΧΑΖΗ!» είπε η Μπέθανυ. Είχε πάει σ' έναν απ' τους πολλούς καθρέφτες για να δει τι στο καλό γινόταν. «Ο Τζέφρυ θα νομίζει ότι προσπαθώ υπερβολικά γι' αυτό το μη-ραντεβού».

Η Μπέθανυ κατέβηκε μερικούς ορόφους. Επέστρεψε φορώντας ένα σκισμένο τζιν και το πιο βρομερό απ' τα άπλυτα πουλόδερ της.

«Έλα, ασχημομούρη, ώρα να πηγαίνουμε» είπε η Μπέθανυ.

«Μα φαινόσουν τόσο...» πήγε να πει ο Εμπενίξερ.

«Δε θέλω ν' ακούσω τίποτα» είπε εκείνη. «Βιάσου, ο

Τζέφρυ είναι τόσο τυπικός, που φτάνει πάντα στην ώρα του».

«Μήπως να παίρναμε και το τέρας μαζί μας;» πρότεινε τρέφοντας ελπίδες ο Εμπενίξερ. «Η Δ.ΑΝ.Α.Υ. είπε ότι θα πρέπει να συναναστρέφεται με περισσότερο κόσμο».

Το ύφος στο πρόσωπο της Μπέθανυ έδωσε στον Εμπενίξερ να καταλάβει ότι το τέρας δεν ήταν καλεσμένο στο μη-ραντεβού. Ο Εμπενίξερ αναστέναξε και επέστρεψε στη σοφίτα, όπου το τέρας είχε ξεράσει κάμποσα σφυριά ακόμα και είχε γράψει ένα κάρο βρομολογα στον φορητό πίνακα.

«Για πού το βάλατε εσείς οι δύο;» ρώτησε το τέρας. «Να δάλω τις γαλότσες μου με τα ροδάκια; Θέλω πολύ να μάθω τι σημαίνει στ' αλήθεια αυτό το “αντιδαρυντικές”».

«Πολύ φοβάμαι πως πρόκειται για μια έξοδο στην οποία θα πάμε οι δυο μας» είπε ο Εμπενίξερ. «Όταν επιστρέψουμε, θέλω να έχεις σκεφτεί τουλάχιστον τρία ακόμα σφάλματά σου».

«Μα θέλω να κάνω δόλτες με τα ροδάκια μου!» είπε το τέρας μωτρωμένα. Έβγαλε τη γλώσσα του και έκανε «ΠΡΡΡΡΡ» στον Εμπενίξερ. «Τα μισώ αυτά τα ανόητα μαθήματα. Τα μισώ!»

«Θα χρειαστεί πολλή δουλειά για να γίνεις καλύτερο τερατάκι» είπε ο Εμπενίξερ. «Αυτή τη φορά δεν μπορείς έτσι απλά να ξεράσεις τη λύση στα προβλήματά σου».

Ο Εμπενίξερ δγήκε απ' τη σοφίτα και μετά δγήκε απ' το σπίτι. Το τέρας έμεινε μόνο του χωρίς καμία συντροφιά πέρα απ' τις σκέψεις του.

Το τέρας μασούλησε τις γλώσσες του καθώς σκεφτόταν τα τελευταία λόγια που του είπε ο Εμπενίξερ. Αναρωτήθηκε μήπως υπήρχε κάποιος τρόπος να ξεράσει μια λύση στα προβλήματά του· κάποιος τρόπος να γίνει καλύτερο τέρας κάνοντας μια παράκαμψη.

Το τέρας έκλεισε τα τρία μάτια του και το σαλιάρικο στόμα του. Κούνησε αριστερά δεξιά τον σβόλο που είχε για σώμα και άφησε ένα μουρμουρητό υπόκωφο σαν τον ήχο του ωκεανού.

Το τέρας εστίασε όλη του τη συγκέντρωση στην κοιλιά του, γιατί ετοιμαζόταν να ξεράσει κάτι που δεν είχε ξαναξεράσει ποτέ του.

Το Ραντεβού με το Πεπρωμένο

Η Μπέθανυ κι ο Εμπενίξερ δεν είχαν ξαναπάει ποτέ στον κινηματογράφο Κούσσοκ. Πολύ σύντομα ευχήθηκαν να μην είχαν κάνει τον κόπο. Το κτίριο έμοιαζε λιγότερο με σινεμά και περισσότερο με τερατώδες μνημείο προς τιμήν ενός απ' τους λιγότερο αγαπητούς τους ανθρώπους: της Γκλόρια Κούσσοκ.

Η Γκλόρια ήταν ένα βαθιά δυσάρεστο και ατάλαντο παιδί, που εκτόξευε συνεχώς απειλές πως θα χορέψει κλακέτες ή θα αρχίσει να τραγουδά. Όταν η Γκλόρια τραγουδούσε, θύμιζε κατσίκια που τη βασανίζουν· κι όταν χόρευε, έμοιαζε με κάποιον που έχει βάλει φαγουρόσκονη αντί για άρωμα. Ο αρχιτέκτονας του σινεμά όμως έμοιαζε να μην έχει ιδέα για όλα αυτά και είχε σχεδιάσει κάθε σπιθαμή του κτιρίου όσο πιο Γκλοριοπρεπώς μπορούσε.

Δυο γιγαντιαίες μηχανικές Γκλόριες χόρευαν στην

οροφή, αριστερά και δεξιά απ' την ταμπέλα του κινηματογράφου Κούσσοκ. Σ' όλα τα λούκια ήταν ζωγραφισμένη η ψωνισμένη μούρη της να φορά ένα ψηλό καπέλο. Ακόμα και οι αφίσες του σινεμά είχαν Γκλοριοποιηθεί: η κάθε μία είχε ξανατυπωθεί για να περιλαμβάνει το όνομα της Γκλόρια στους ηθοποιούς.

«Καλώς ήρθατε, καλώς ήρθατε, καλά μου!» είπε η αληθινή Γκλόρια μόλις ο Εμπενίξερ κι η Μπέθανυ έφτασαν στις πόρτες του κινηματογράφου. «Δεν είναι απλά φανταστικό το καινούριο μου σινεμά; Έβαλα τους γονείς μου να μου το αγοράσουν για να μπορέι να παιχτεί κάπου η πρεμιέρα μου όταν αναπόφευκτα γίνω μεγάλο αστέρι του κινηματογράφου. Είναι μέρος του καινούριου συμβολαίου που έχω υπογράψει μαζί τους».

Η Μπέθανυ ανασήκωσε τους ώμους της. Είχε ήδη αρκετά στο μυαλό της χωρίς να πρέπει ν' ασχοληθεί και με την Γκλόρια.

«Ως μέρος του συμβολαίου μου, τους έβαλα να μου δώσουν και τα λεφτά για να στήσω τη δική μου εφημερίδα, ώστε να εξαπλωθούν τα νέα των υπέροχων παραστάσεών μου!» είπε η Γκλόρια.

Σήκωσε το κατακόκκινο ψηλό καπέλο της και αποκάλυψε ένα αντίτυπο του πρώτου φύλλου των *Νέων της Γκλόρια*. Το πρωτοσέλιδο έγραφε «ΗΓΚΛΟΡΙΑ ΔΙΝΕΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟ – ΟΙ ΤΡΟΦΙΜΟΙ ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΤΑ ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΒΑΡΗΚΟΪΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΑΚΟΥΝ ΚΑΛΥΤΕΡΑ».

«Αν θέλετε, μπορώ να σας υπογράψω ένα φύλλο στον καθένα» προσφέρθηκε η Γκλόρια.

«Μπα, είμαστε εντάξει» είπε η Μπέθανυ. «Δεν είμαστε και μεγάλοι θαυμαστές σου».

Η Γκλόρια χαχάνισε. «Μα τι μπαρούφες είναι αυτές. Όλοι είναι θαυμαστές μου. Το ξέρω ότι ήρθατε στο σινεμά μόνο και μόνο για να με συναντήσετε».

«Δεν ήρθα για σένα, ζωντόβολο. Ήρθα να δω τον *Επιθεωρητή Χελώνα* με τον Τζέφρυ» είπε η Μπέθανυ. Επιθεώρησε το κοινό που βρισκόταν πίσω απ' την Γκλόρια, προσπαθώντας να τον βρει.

«ΩΩΩΩΩΩΩ! Για ραντεβουδάκι;» ρώτησε η Γκλόρια. Πήρε ένα μολύδι με το μονόγραμμά της και άρχισε να σκαλίζει σημειώσεις πάνω στην εφημερίδα της. «Οι αναγνώστες μου θα το ΛΑΤΡΕΨΟΥΝ αυτό!»

«Δεν είναι ραντεβού, ατάλαντη σαχλαμπούχλα!» είπε η Μπέθανυ. Μιλούσε με τόση ένταση, που έφτυσε κυριολεκτικά το πρόσωπο της Γκλόρια. «Είσαι ακόμα χειρότερη δημοσιογράφος απ' ό,τι χορεύτρια!»

Τα μάγουλα της Γκλόρια κοκκίνισαν τόσο, που έγιναν ίδιο χρώμα με το καπέλο της.

«Θα έπρεπε να λες κι ευχαριστώ που μια διασημότητα σαν εμένα κάνει τον κόπο να σου απευθύνει τον λόγο!» είπε και στράφηκε απ' την άλλη. «Θα πρέπει να γράψω μια *τρομερά* αρνητική κριτική της συνάντησής μας για το αυριανό φύλλο».

Η Γκλόρια έτρεξε μες στο σινεμά. Είχε κρύψει το πρόσωπό της για να μην το βλέπει η Μπέθανυ.

«Μήπως όλο αυτό ήταν λιγουλάκι πιο σκληρό απ' ό,τι χρειαζόταν;» ρώτησε ο Εμπενίζερ.

«Έχω πολλά στο μυαλό μου. Δεν μπορώ να σκέφτομαι πώς θα φερθώ ευγενικά στο κάθε κουτορνίθι» είπε η Μπέθανυ. «Έλα, πάμε να βρούμε τον πάγκο με τα γλυκά της Μαντλ».

Το σινεμά ήταν φίσκα και της πήρε λίγο χρόνο να εντοπίσει τη δεσποινίδα Μαντλ. Ήταν εκεί κι ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού με τα πουλιά μαζί με το αγαπημένο του περιστέρι, τον Κιθ· φορούσαν ασορτί γραβάτες. Η

Μπάριπαρα –που έμοιαζε λιγάκι με σαύρα– είχε πάει στο σινεμά καθάλα σ' έναν απ' τους ελέφαντες του ζωολογικού της κήπου. Ακόμη κι ο Πάουλο ο ταχυδρόμος είχε εμφανιστεί και προσπαθούσε να γλιτώσει λίγη απ' την αυριανή δουλειά του μοιράζοντας γράμματα και πακέτα σε όσους γείτονες έδλεπε εκεί. Δεν υπήρχε όμως κανένα ίχνος του Τζέφρυ – προς μεγάλη (και κρυφή) απογοήτευση της Μπέθανυ.

Όταν η Μπέθανυ κι ο Εμπενίζερ βρήκαν επιτέλους τον πάγκο με τα γλυκά της δεσποινίδας Μαντλ, έπρεπε να περιμένουν πίσω απ' τον Εντουάρντο Μπάρινακλ. Ο

Εντουάρντο ήταν ένα επιδεικτικό παιδί με ρουθούνια τόσο μεγάλα, που θα μπορούσε να κρύψει μέσα φαγητά για ένα ολόκληρο πικνίκ. Επέμενε να μυρίσει βαθιά το άρωμα του κάθε γλυκού πριν κάνει την τελική επιλογή του.

«Δεσποινίς Μαντλ, ξεπεράσατε τον εαυτό σας» είπε ο Εντουάρντο, με την ένρινη φωνή του. «Τα ρουθούνια μου βρίσκονται σε δίλημμα. Δεν μπορούμε να αποφασίσουμε ανάμεσα στους Λαχταριστούς Επιθεωρητές και τις Πεντανόστιμες Χελώνες».

«Αντε, τέλειωνε, Μπάρνακλ» είπε η Μπέθανυ.

«Είναι πολύ παιδιάστικο να φέρεσαι με τόση αγένεια» είπε ο Εντουάρντο. Πήρε έναν συνδυασμό κι απ' τα δύο γλυκά και απομακρύνθηκε διαστικά με τα ψηλομύτικα ρουθούνια του σηκωμένα στον αέρα.

Η Μπέθανυ κι ο Εμπενίξερ έδλεπαν πλέον τον πάγκο με τα γλυκά σε όλο του το μεγαλείο. Ο Εντουάρντο είχε δίκιο. Η δεσποινίς Μαντλ είχε πραγματικά ξεπεράσει τον εαυτό της με τα κινηματογραφικά γλυκά της.

Το κάθε γλυκό και γλυκάκι είχε και μια αναφορά στην ταινία. Υπήρχε ένα βρώσιμο κόμικ –η κάθε σελίδα είχε διαφορετική γεύση και σοκολατένια συρματάκια τις κρατούσαν δεμένες μαζί– που περιλάμβανε την πρώτη ιστορία του Επιθεωρητή Χελώνα. Υπήρχαν αναψυκτικά σε όλες τις αποχρώσεις των διάσημων σημειωματάρων του Επιθεωρητή Χελώνα.

«Πώς σου φαίνονται, Μπέθανυ;» ρώτησε η δεσποινίς Μαντλ, παίζοντας νευρικά με μια τούφα απ' τα μπλε μαλλιά της. «Δεν είχα πολύ χρόνο να τα ετοιμάσω».

«Είναι φανταστικά, Μαντλ!» είπε η Μπέθανυ.

«Κι αν έχουν απαίσια γεύση;» ρώτησε η δεσποινίς Μαντλ. Βασιζόταν πολύ στη γνώμη της Μπέθανυ, γιατί είχαν δουλέψει μαζί στο μαγαζί με τα γλυκά για κάποιους μήνες. «Θα μπορούσατε να δοκιμάστε κι οι δυο μερικά για να μου πείτε αν είναι εντάξει;»

Πριν καν η Μπέθανυ κι ο Εμπενίξερ προλάβουν ν' απαντήσουν, η δεσποινίς Μαντλ άρχισε να τους χώνει γλυκά στο στόμα. Ζαχαροπίστολα, φιδίσια σερμπέτια, βρώσιμοι χαρτοφύλακες... η δεσποινίς Μαντλ ήθελε τη γνώμη τους στα πάντα.

«Μη μ' αφήνετε να ανυπομονώ σαν ώριμο ξινόμηλο. Πώς σας φαίνονται;» ρώτησε και έπαιξε πάλι με τα μαλλιά της.

«Μμμοουμμμφκγσπνι ιφντστκ!» είπε η Μπέθανυ, μιλώντας με το στόμα γεμάτο.

«Γκκκκκκροκνλνμλπμρ» συμφώνησε κι ο Εμπενίξερ.

Ευτυχώς, όπως όλοι οι ζαχαροπλάστες, η δεσποινίς Μαντλ ήταν ειδικός στο να καταλαβαίνει τους ανθρώπους που μιλάνε με το στόμα τους γεμάτο. Με το «Μμμοουμμμφκγσπνι ιφντστκ!» η Μπέθανυ ξεκάθαρα εννοούσε ότι «Αυτοί οι μεγεθυντικοί φακοί με γεύση πεπόνι είναι φανταστικοί!», ενώ το «Γκκκκκκροκνλνμλπμρ» του Εμπενίξερ περιλάμβανε ένα κάρο συγκινητικά κομπλιμέντα για τα ζελεδάκια σε σχήμα χελώνας.

«Μα τα χίλια σερμπέτια, αυτό είναι μεγάλη ανακούφιση!» είπε η δεσποινίς Μαντλ. «Κύριε Τουίξερ, αυτό το γιλέκο είναι καινούριο; Σας πάει πολύ».

ΕΝΑ ΝΕΟ ΤΕΡΑΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ!

Για 512 χρόνια, ο Εμπενίζερ Τονίζερ κρατούσε ένα σατανικό τέρας στη σοφίτα του. Αλλά όλα άλλαξαν όταν εμφανίστηκε στον δρόμο του η ορφανή Μπέθανυ.

Τώρα η Μπέθανυ θα ανακαλύψει ποια πραγματικά ήταν η οικογένειά της. Αλλά είναι έτοιμη να μάθει την αλήθεια;

Την ίδια στιγμή το τέρας παλεύει μ' ένα δικό του μυστικό: ένα φρικτό μυστικό που ετοιμάζεται να βγει απ' την κοιλιά του και να προκαλέσει μακελειό στη γειτονιά...

Γυρίστε τις σελίδες με προσοχή... αυτό το βιβλίο
ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΔΑΓΚΩΝΕΙ!

ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-0624-6

9 786180 706246 >

Βοηθ. κωδ. μπχ/όπς 14624